

Gult är Fult

av

Izabella Novo

Cirka 900 ord

Det gnisslade något fruktansvärt när Cassandra öppnade dörren till sitt sovrum. Hon stannade där precis i dörröppningen och suckade för sig själv. Imorgon skulle hon flytta och hon hade fortfarande inte börjat med att packa. Kartonger och tidningspapper fyllde korridoren utanför rummet samt markeringspennor och tejp som låg orörda. Cassandra gick in i det fyrkantiga rummet och stängde dörren efter sig. Hon stod där en stund, med handen på det gula gosedjuret som satt fast med ett hårband runt handtaget. Att kalla figuren ett gosedjur var en överdrift, det var en liten rund boll med ett leende på som hon sytt i femman som nu såg till att handtaget inte slog i spegeln. Cassandra tog bort bollen från handtaget, vände sig om och satte sig ner på golvet med ryggen mot dörren.

Små ovalformade regnbågar lyste upp den vänstra sidan av rummet tillsammans med kvällssolen. Solfångaren i fönstret snurrade lätt fram och tillbaka och med den de färgglada ovalerna som spred ut sig över den gula väggen. När Kassandras familj flyttade in när hon var två år gammal så hade väggarna varit vita men när hon blev tonåring så fick hon chansen att göra om sitt rum hur hon ville. Nu när hon var tjugo så hatade hon sitt dåtida jag som hade bestämt sig för att måla alla väggar gula. Färgen hade börjat flagna som sönderbränd hud och Cassandra kunde aldrig låta den vara. Så fort en bit började lossna så var hon där direkt för att studera den, för att långsamt dra av och slita bort så mycket färg hon kunde. Hennes syster hatade när hon gjorde det. Väggarna var tunna som papper och minsta lilla vibration kändes i rummet bredvid. Cassandra vred huvudet till höger och tittade ovanför sängen. Väggen var nästan helt vit där, förstörd av alla gånger hon skickat morsekod till hennes syster på andra sidan. Cassandra kastade den mjuka bollen på väggen. Inget svar, såklart. Hennes syster flyttade ut för ett år sedan.

Kassandra sträckte ut benen och borrarade in fötterna i den fluffiga mörkgula mattan. Hon hatade färgerna på allt i rummet. Gula väggar, gul matta, gula gardiner, gul saccosäck, gult täcke, gult skrivbord och gula bokhyllor. Hemskt. Kassandra hatade gult. Hatade att det fick henne att känna sig som en liten flicka som gömde sig i sitt rum från resten av världen. Hatade att hon inte kände sig säker om hon inte var omringad av de hemska nyanserna av solens färg. Hatade att varje gång en kompis kom över så sa de att gult var fult. Hatade att de hatade hennes gula färg.

Kassandra skakade sig ur tankarna. Det spelade ingen roll längre. Hon tänkte inte ta med något gult till hennes nya lägenhet. Den skulle ha gröna färger hade hon redan bestämt sig, med andra mjuka och fina nyanser som människor älskar.

Kassandra ställde sig upp och öppnade fönstret. Solfångaren gungade till och skrattet från barn i parken utanför fyllde rummet. Hon gick ut ur rummet och tog in några av kartongerna, tidningarna och pennorna. Hon tömde bokhyllan på böcker och sorterade dem i två olika lådor. De dammiga och orörda gick ner i en som det stod "BÖCKER" på medan de med slitna bokryggar gick ner i en annan som det stod "FÖRRÅD" på. Kassandra började sedan öppna alla lådor hon hade vid skrivbordet. De var alla fyllda med olika saker helt oorganiserat. Hon tog ut alla böcker såsom skolböcker, anteckningsblock och skolkataloger och sorterade dem därefter.

Allt detta tog mer tid än vad man skulle förvänta sig då Cassandra kunde inte hålla sig ifrån att titta igenom varje bok hon hittade. En bok hon läste när hon var tio i sacco säcken långt efter läggdags. En skolkatalog som hon och hennes kompis hade klottrat i, hjärtan och dödsfall runt klasskamrater. En dagbok som var nästan oläslig, skriven i medan hon legat under sitt täcke. Det gjorde ont i hjärtat medan Cassandra sorterade allting. Hon satt och sorterade hela hennes barndom och stängde in de i bruna lådor som hon tejpad för och planerade att sedan gömma i ett förråd. Det var som att varje gång hon tog en del av rummet och la det i en låda så tog hon en del av sig själv, som en oönskad gul färg som rivs bort del för del.

Hon fortsatte denna process och efter några timmar, när solen gått ner och ljudet av barn försvunnit och fåglarna tystnat, så var rummet nästan tomt. Cassandra stod mitt i rummet, omringad av lådor och sönderslitna tidningar. Det luktade damm, papp och tusch. Det kändes främmande. Cassandra visste inte hur rummet luktade innan. Ingenting, kanske. Allt det gula förutom väggarna och sängen var borta. Cassandra kände sig tom. En simpel handgjord bok låg kvar på nattduksbordet. Svarta A5 papper ihop stämplade och på framsidan var det en detaljerad ritning av en solros. Inuti var en samling av namn och små meddelanden från alla som varit i hennes rum. En Gästbok.

“Kassi! Är du klar snart? Kom ihåg att vi ska åka tidigt imorgon så du har ingen tid att packa klart då”, ropade Kassandras mamma.

“Ja ja, jag vet! Oroa dig inte, jag är klar snart”, svarade hon. Cassandra tog upp boken och drog fingrarna lätt över solrosens gula blombblad och gröna stjälk. Hon la ner den i lådan markerad “HALL”. En liten bit gul kunde hon ta med sig.